

Spørgsmaalet i den Retning, hvorom Funktionærene nu synes i alt Fald i det væsentlige at være enige, nemlig at der maa gives dem Opholdstillæg paa de dyrere Pladser.

Jeg kan meget vel forstaa, at det siges, at der ikke er sket nogen Uret i den Forstand, som undertiden bliver fremsat fra mere eller mindre kyndig Side, ved at Huslejegodtgørelsen eller Opholdstillægget blev borttaget, for Funktionærene fik en Forhøjelse af Gagen og dernæst Tantieme, og denne Forøgelse i Indtægterne har ikke alene dækket Huslejeafgangen, men endda forøget Gagen. Ja, det er vistnok rigtigt i Almindelighed, der er blot den Mangel derved, at man ikke kan komme bort fra, at ved denne Lønningsmaade har man gjort Indtægten ens for de paagældende, enten de bo ude paa Landet, eller de bo i København; det er klart, at 1,000 eller 1,200 Kr. forslaa adskilligt bedre paa Landet end i København eller i Købstæderne og de før nævnte dyre Pladser. Den Ensartethed, Funktionærene have opnaaet i Lønning, viser sig altsaa ikke at være tilfredsstillende for dem, som have faaet den. Dette Standpunkt staar jeg ogsaa paa. Jeg mener, det er nødvendigt, at man kommer til en saadan Fordeling, at der tages Hensyn til Opholdsstedet.

Nu maa man ikke tage for gode Varer alt, hvad der bliver fremsat i denne Tid under Ledelse af den socialdemokratiske Agitation paa dette Omraade, for det er klart, at der fremkommer Misforstaaelser og Fejltagelser, som kunne have deres store Betydning. Jeg ser f. Eks. i Dag, at Postbudens Tillidsmand rykker ud med en Erklæring om, at den af Socialdemokraternes Tillidsmand fremsatte Lønskala eller Oversigt over deres Lønninger er forkert, idet han har undladt at medtage en hel Del Ting, som gaar ind i deres Løn. Jeg skal ikke nu afgøre, hvorvidt dette i det hele er rigtigt, jeg har ikke haft Tid til at foretage en Sammenligning; men der er ikke Tvivl om, at noget er rigtigt ogsaa i den sidste Fremstilling. Og saa staa vi igen overfor dette, at en tager en Maalestok og en anden en anden. Men det maa vi bort fra, og det kunne vi kun komme ved Hjælp af den Kommissions Arbejde, som nu er nedsat, og som skal fremsætte en ensartet Plan for samtlige Etaters Funktionærer. Postbudens Tillidsmands Fremstilling i Dag viser, at de lavere Funktionærer, der her er Tale om, kunne have indtil mindst et

Par Hundrede Kroner mere i Løn end efter den Oversigt, de selv have givet for nogle Dage siden. Naar det nu drejer sig om 1,000—1,200 Kr., bliver dette altsaa en meget betydelig Difference — $\frac{1}{5}$ — $\frac{1}{6}$, 15—20 pCt. —, og det er en saa betydelig Difference, at det ikke gaar an at regne paa den Maade. Det gaar ikke an, at vi her prøve at tage Stilling paa Punkter, hvor vi ikke have fuldt paalideligt Materiale liggende for os.

Sluttelig skal jeg fremhæve, at jeg er fuldkommen af samme Opfattelse paa Hovedpunktet, som jeg var i Fjor, den nemlig, at disse Funktionærers Lønning maa hæves i Lighed med de øvrige Statsfunktionærers; og at det maa ske snarest muligt, saa snart det bliver Regeringen muligt at forelægge det fornødne Materiale i saa Henseende. Men jeg er ikke sikker paa, at den Fremgangsmaade, som af forskellige Venner af Funktionærene bliver anvendt, egentlig fremmer Sagen. Jeg ser saaledes, at alle de fra de sidste Par Dage fremkomne Blade, hvori der skrives for Funktionærernes Regning, anvende et Sprog bestaaende af mere eller mindre dultede Trusler, hvad jeg for øvrigt ikke lægger Funktionærene til Last; det er kun disse Penneførere, der gøre den Slags Ting, og de skulle nok sørge for at holde sig selv dækkede. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at hvad der staar i disse Blade, er godt egnet til at vildlede en Del af Funktionærene. Jeg tror ikke, man handler i deres Interesse ved at føre et saadant Sprog. Det stiller Funktionærene i et Modsætningsforhold til Befolkningen, hvori de ikke bør komme. Tværtimod, Funktionærklassen og Befolkningen bør staa i et saadant gensidigt Tillidsforhold til hinanden, at der ikke er Tale om Mistænksomhed af nogen Art. Men et saadant Forhold bliver ødelagt ved en Skriblermetode af den her nævnte Art.

Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa en anden Ting, og det er, at naar der nu idelig høres Raab om, at disse Funktionærer bør ubetinget gaa ind under de samvirkende Fagforbund, og at det alene er Frelsen for dem, maa jeg og andre med mig mene, at det da netop vilde være den fulde Ødelæggelse saavel for dem som for Staten, og at Staten aldrig bør finde sig deri. Det er en Kendsgerning, at de store Arbejderorganisationer kunne i Tilfælde af Sammenstød af forskellig Art finde sig foranledigede til at standse Arbejdernes Virksomhed, ogsaa Statsarbejdernes, for saa vidt disse høre under